

SALVADOR SUNYER,

AMB TRACTAMENT D'EXCEL·LENTÍSSIM

No m'agrada massa parlar de polítics tota vegada que, sovint, són gent que fan demagogia, que pensen només en el vedettisme o que, un cop són a dalt, s'obliden del que han promès i fins i tot dels ideals que compartien amb els que els han ajudat a pujar-i això a tots nivells. Potser també tinc aquesta impressió per la mala experiència d'aquests anys, d'haver conegut més aprofitats o oportunistes que autèntics polítics. Sigui com sigui, ens hem vist dirigits o representats —caldría dir no representats— per un conjunt de gent que no ha sentit el poble ni ha compartit els seus problemes. Ara sembla que la cosa comença a aclarir-se, tot i que caldrà tenir molta vista i anar molt en compte perquè, sobretot de cara a les propers eleccions municipals tornaran a sortir molts demòcrates de tota la vida que es ficaran en els partits o en les entitats per escalar els càrrecs de la Casa Gran i anar a defensar els seus interessos, cosa lícita, si no fos que aquests interessos moltes vegades només són els d'un grup reduït. De totes maneres, d'això ja hi haurà temps de parlar-ne. (I no dic pas això pensant en què tot anirà per llarg temps, sino cregut que caldrà precisament accelerar els canvis als Ajuntaments. Però alguns dies deuran haver-hi pel mig...).

El que volia remarcar avui és que, entre tota aquesta confusió i aquests noms que han aparegut en la palestra aquests dies de les eleccions, si n'hi ha un que realment mereix confiança és el de Salvador Sunyer i Aimerich, recent elegit senador. Es una excepció que cal subratllar i ho faig complagut, sense que ningú m'ho demani. Es tracta d'un home nostre, del poble, dels que es guanyen la vida treballant; un dependent de farmàcia, professor de català, que quan acaba la feina d'apotecari, sopa a l'esgarrapada per anar a fer classes a l'Omnium o a pobles de fora de Girona (Blanes i Lloret entre ells). Salvador Sunyer,—ho saben prou els seus alumnes lloretencs—és un home cordial, il·lusionat sempre, amb un somriure a flor de llavi, una espurna d'inquietud als ulls i un esperit ple d'esperança. El vaig conèixer a Blanes, a les classes de català per a mestres. Eren classes d'aquelles excepcionals, viscudes, sentides. Salvador Sunyer és un excel·lent mestre de la nostra llengua i, a més, un magnífic desvetllador de consciències. Un home que, amb la lectura apassionada—jo diria emocionada—dels autors catalans, ens feia sentir més fonament la nostra cultura i la nostra terra. Per això, bon punt vaig veure la possibilitat de parlar-lo cap a Lloret a fer un curs de català, vaig fer-ho, i crec que tothom n'ha quedat content. La prova està en l'acte de comiat tributat pels alumnes, en acabar el curs: el lliurement d'una artística figura de Pau Casals, obra de línia moderna de l'amic Albertí, un ram de flors a la seva esposa i un sopar magnífic a " La Forquilla ". La revista m'haurà de permetre la propaganda aquesta vegada. La Ma. Dolors Fontanals, alumna també del curs de català, va superar totes les previsions i el saló principal del seu restaurant va convertir-se en una llar acollidora, ben presentada, amb un aire netament català i uns detalls que li hem d'agrair públicament. La gastronomia va estar també insuperable. Un vaixell miniatura amb la bandera catalana a mig la taula representava, potser, la singladura exitosa que emprèn Catalunya de la mà dels seus parlamentaris demòcrates.

Així, tot sopant, vam acabar de conèixer la família Sunyer. Vaig conversar sovint amb la senyora, mentre el marit signava les targetes del sopar—tothom volia el seu autò-

graf, ni que fos el Sandokan!—. La senyora Sunyer treballa de bibliotecària a Salt. I em vaig enterar llavors d'altres coses complementàries que fan admirar més encara el lliurement d'aquesta família a la tasca catalana. Caldría esmentar — per què no ?—les palisses que han rebut alguns dels seus fills per part d'elements ultres—coneguts per tothom menys pel les autoritats competents (?)—sota el crit blasfèmic de " Viva Cristo Rey ".

Ningú sap com s'ho apanya Salvador Sunyer per portar a terme les activitats que porta. No sols la farmàcia i les classes, sino la correcció de treballs per correspondència, la lectura d'obres per al Premi Bertrana, la tasca en l'Associació de Veïns de Salt o en l'Assamblea Democràtica de Girona, etc. No té un no per a ningú. L'hem vist pronunciant el discurs de l'onze de setembre, a la Devesa, vehement, acabant aquella frase de Lluís Companys: " Tornarem a lluitar, tornarem a vèncer ! " Ha parlat demanant l'Estatut en el Teatre Municipal de Girona, sempre ponderat, sense extremitats superflus.

L'he vist fa poc al sopar del Premi Prudenci Bertrana —del qual n'és jurat—, rebut amb una ovació de gala i amb el cant dels " Segadors ", després de què Narcís Jordi Aragó amb un punt d'ironia, l'anunciés com a " l'Excel·lentíssim Sr. En Salvador Sunyer ". Val a dir que En Sunyer s'agafà la cosa rient. El nostre ex-mestre de català està més per fer feina que per tractaments refinats, al revés del que passava fins ara amb molta gent de l'alta esfera...

El dia que la televisió sigui realment imparcial, el dia que ens passin uns reportatges objectius de les Corts, potser ara ja no ens ho miraren com abans. Llavors, no ens escalfava ni ens refredava quan escoltàvem discursos triomfalistes de personatges inflats, vividors més d'un, alguns dels quals han demostrat que tenien un bon repertori de camises de tots colors, o d'aquells que, excessivament fossilitzats, mostren la seva mala bava bon punt es referien a Catalunya. Ara potser podrem escoltar algun home honest, com el mateix Sunyer, que sap els problemes que comporta ser pare de família numerosa i treballadora, que no viu en els núvols, que coneix i és fidel a la seva terra; en una paraula, com deia l'eslogan electoral: " Un home del poble al servei sempre del poble ". El país necessita gent d'aquesta fibra.

Sempre he admirat la gent modesta, normal, humil i cal. La gent que no treballa pensant en la galeria. La gent

que és conseqüent amb les seves obres. " Això em portarà molts problemes--em deia Salvador Sunyer un vespre, quan m'anunciava que el feien presentar per senador--però en aquests moments--afegia--passi el que passi, hem de fer alguna cosa pel país ". Admirable esperit de servei. La seva esposa hem deia també que veia venir molts maldecaps, que era conscient de què es complicaven la vida, però que havia dit al marit: " Si creus que ho has de fer, jo estaré al teu costat ". Frases boniques totes, que revelen que, si bé hi ha molta cosa podrida en aquest món--i els que hem anat a alguns càrrecs amb el cor a la mà ho saben força--encara queden persones que viuen amb il·lusió i amb esperança i en elles pot estar el punt de partida per un món millor, que hem d'anar fent, costí el que costí.

Crec que era de justícia dedicar aquestes ratlles al nostre mestre de català. Fer-ho abans hauria representat una propaganda. Fer-ho ara és un homenatge més.

Joan DOMENECH MONER

Baldiri

*" ... si aún llevándola atadicaaaa...!
dice las cosas tan claaaaras...
(Jota baturra--Fragment--)*

Una de les coses que més m'agrada del meu amic és el seu aplom, la seva particular lògica i el seu característic plantejament.

Ara, una vegada passades les eleccions, una vegada aclarida l'incògnita que tant preocupava, amb l'arribada d'un inconcret estiu i amb la cada dia més nodrida concurrència turística, albira millor entesa i esperançadora concòrdia, fruit d'aquesta democràcia que tots delejàvem i que ja estem a punt d'estrenar.

La seva il·lusió però, està centralitzada en les eleccions d'un Ajuntament plenament democràtic, on s'hi deu haver de reflectir l'autenticitat de l'esperit dels pobles. A la Casa de la Vila, fa molts anys que s'hi troba foraster i com molt bé queda denominada, és la casa de tots i al servei de TOTHOM.

Lo passat... passat... i diu que ja no vol recordar més aquells Ajuntaments on els regidors eren a la vegada regits al servei d'interessos particulars, de rocambolesques manipulacions i vergonyoses actituds, personatges d'opereta que si més no, sapigueren sanear les seves aequies... (En Baldiri aclareix, que no senyala a ningú concretament, però diu que hi ha moltes publicacions que parlen de les gestions de certs Ajuntaments, que si ens preocupessim de llegir-les, donarien llum a molta gent que durant una quarantena d'anys a dormit a la palla, i a altres que s'alimenten d'ella)...coses d'En Baldiri...

De totes maneres, com ja deixava entreveure al començament d'aquesta crònica Baldiri ana, la seva esperança radica en la reestructuració d'aquest esperat nou Consistori que fruit d'aquest, sembla, imminent plebiscít local, s'inici una nova etapa en la que tots hi poguem aportar les nostres inquietuts i la nostra col.laboració (així de fàcil)... per tant se sent cridat a alertar a aquest problemàtic grup d'homes que haurà de portar a terme, la tasca de prestigiar aquest trocet de Catalunya a alts nivells Turístics i Culturals; de que tinguin cura a les petites coses, que abans de pensar amb grans empreses, pensin en les que han passat de secundàries i poc importants a greus i d'inmediata atenció... conseqüència d'una llarga etapa de sordera sospitosament convencional i de vergonyant ineptitud.

Greu... greu... greu... el meu benvolgut amic, creu que s'hauria de començar a pensar, en la creació d'un nou Regidorat dintre de l'Assamblea Consistorial, responsabilitzat per un professional de les escombraries... un Departament

que curés sobretot, de concienziar a la gent, de la necessitat d'agençar els envolups, caixes, galledes i altres artilugis, usats, per a depositar les escombraries, facilitant d'aquesta manera una major agilitat i decent recollida...(hi ha que veure com queden els carrers quan acaba de passar l'escombraire...)

Recomanar als encarregats d'establiments del ram de la mandanga que tanquen les seves portes a altes hores de la nit (Això de la nit es un dir...); que proporcionin bosses de plàstic a aquells clients que, farts de pa i de vi (més de vi que de pa), perboquen fins a buidar llurs estòmacs, emplantant de gitarades el seu tambalejant itinerari, en evitació de tantes empastifades matineres. En certs cassos, diu que també seria molt adequat proveir-los d'un orinal, doncs són molts els indrets que a aquestes hores i trobareu des de ridícoles i ocres defecacions, fins a robustes fecalitats on s'hi nota l'esforç d'una bona estrebada.

... si no s'hi posa mà... on anirem a parar ? hem d'esperar el relleu...?

I jo acabo, perquè la meua Mare diu que és l'hora d'anar a dinar... i a mi, m'ha passat la gana...

XESKY

BAR

ESTADIO

SU COCINA OFRECE CADA DIA
UNA AMPLIA VARIEDAD DE PLATOS

coses de lloret

*" De la Morisca a can Daura,
diga-li Maura.*

*De S'Agua a Morro Fred,
diga-li Moret.*

*Diga-li Maura, diga-li Moret,
diga-li sombrero, diga-li barret."*

N'Isclé

"PERE TORRENT"

FIN DE CURSO

El curso escolar ha terminado con diversas actividades de carácter no sólo instructivo sino también recreativo. Una de ellas, la excursión del coro del Colegio " Pere Torrent " a Barcelona, bajo el control de los profesores Darwin Austrich y Doménech. En la Ciudad Condal, los alumnos lloretenses visitaron el Museo de Cera, que representó el encuentro de nuestros niños con los personajes famosos de la historia y del presente. Luego, un paseo por las Ramblas, como los turistas, la visita a la necrópolis romana de la plaza de Madrid y el desplazamiento al Castillo de Montjuich, desde el que contemplaron esa inmensa Barcelona que se ha ido forjando y en donde observaron complacidos el repertorio de armas y carros de combate allí exhibidos.

Mas excursiones. Los profesores Sra. Tallada y Sr. Formiga, se llevaron sus pupilos nada menos que a La Molina, a vivir el aire y el paisaje de nuestro Pirineo. El Sr. Doménech se llevó la clase de Séptimo A, con algunos alumnos de Octavo, a visitar los conos volcánicos de Olot. Nues-